

Kapitola 5. Jak svést ego na scestí

Předcházející část: Kapitola 4. Základy

Kapitola 5

JAK OKLAMAT EGO

JEDNODUCHOST

Podstatu všech význačných učení lze vyložit v několika jednoduchých bodech. (Technicky řečeno, všechna směřují k upozornění, čeho je nutno se vyvarovat, co vyvolává slabost při svalovém testování a směřují k tomu, co posiluje).

Vybírejte si jednoduchost, milosrdnost, odpuštění, soucit a bezpodmínečnou lásku ke všemu živému, ve všech jeho formách, bez výjimky a to včetně sebe. Zaměřte se na nesobecké služby a na to, abyste podělili láskou, zdvořilostí a respektem vše živé.

Varujte se negativity, světského chtíče, touhy po potěšení a majetku. Odvrhněte aroganci, odsudky o správném a špatném, marnivost pocitu svého „správného názoru“ a pasti spravedlivého hněvu.

Snažte se chápat a ne odsuzovat. Ctěte učitele, kteří se opírají o tyto principy, a ignorujte ostatní. Používejte tyto principy z úhlu pohledu člověka na sebe i na jiné. Věřte v lásku, milosrdnost, nekonečnou moudrost a soucit Božstva, které vidí všechny lidské chyby, omezení i slabosti. Věřte a důvěřujte všeodpouštějící lásce Boha a pochopte, že trest a strach z odsouzení plodí ego. Stejně jako sluneční svit, tak i Boží láska září na všechny ve stejné míře. Vyhněte se chybným antropomorfním popisům Boha jako závistivého, hněvivého, destruktivního, nadřuzujícího, mstivého, nejistého, zranitelného, handlujícího.

SEBEZAPŘENÍ A OBĚŤ

Libovolné symboly předpokládají, že člověk chápe duchovní principy z pohledu osobních zájmů ega a jeho negativních odsudků. Pro ego mohou duchovní principy znamenat pravděpodobnou ztrátu pozice, ale z pohledu ducha to jsou úspěchy.

První kroky sebezapření a přinášení oběti musí být orientovány na záměnu marnosti smířením. V praxi se člověk prostě zříká marnosti, sebedůvěry a přesvědčení. Odmítnutím polohování se člověk zbavuje omezení „chyby v polaritě protikladů“, duálních důsledků vnímání. Odmítnutím mentálního zvyku sebeurčení termínem „JÁ“, člověk oslabuje sevření narcistní podstaty ega. Subjektivní zájmeno „já“ se zaměňuje zvykem vyjadřovat myšlenky v třetí osobě. Využití neosobních vyjádření v popisu probíhajícího pomáhá vyhnout se osobní zainteresovanosti v něm. Tvrzení, která jsou prosta vášně, vypadají vyváženěji a objektivněji, protože obsáhnou mnoho stran sporu a neurčují jedno protěžované mínění.

To, co člověk pozoruje ve světě lidských událostí, není správným nebo nesprávným, ale pouze a jen ztělesňuje činnost energetických polí vědomí, která se setkávají a vyjadřují se skrze jednotlivé lidi za určitých prostorově – časových podmínek. Pokud se vyhneme hypotetickému úhlu pohledu, že lidé „by mohli“ být jiní, než jakými jsou nyní, zjistíme, že ve skutečnosti lidé nemohou nebýt tací, jací jsou. Pokud by se mohli stát jinými, stali by se jimi.

Meze určují možnosti; hypotetické neexistuje; to není realita, ale představa. Není nic logického v kritizování lidského chování, při jeho srovnávání s hypotetickým ideálem.

Nelibost ustupuje soucitu díky pochopení a potvrzuje zřejmou pravdu významných historických tvrzení: „Oni nevědí, co činí“ (Ježíš Kristus) nebo „Jediným hříchem je neznalost“ (Buddha).

JAK PŘEKONAT NEGATIVITU

„Bojovat s hříchem“ a bojovat s ním „silou vůle“ kvůli tomu, abychom překonali nedostatky – není zrovna nejpraktičtější a nejziskovější cesta. I tak už existuje polohování a pasti, které svazují rozum dualistickými omyly „protikladů“.

Řešením konfliktu není pokoušet se zbavit negativního, ale vybrat si a přijímat pozitivní. Morální dilemata se rozřeší automaticky, pokud je smyslem života pochopení a ne odsouzení. Profesionálové to tak dělají neustále. Lékaři i právníci dokonce hovoří svým pacientům nebo klientům, že jejich práce – je léčit nebo obhajovat, ne soudit. Chirurg stejně operuje zlomenou bederní kost ať už svatého nebo zločince. „To není moje místo ani můj úkol soudit v takových otázkách“ – sdělují často.

Pocit ohromné úlevy přichází, když si uvědomíme, že výběrem duchovního života se zbavujeme spravedlivého souzení a vyvolané jím nenávisti. Směřování k duchovní „blaženosti“ přináší užitek celému lidstvu, proto můžeme říci, že je ta nejchvályhodnější činnost.

Duchovní cesta určuje role, lišící se od rolí člověka, nezabývajícího se duchovním rozvojem. Předpokládá jiný soubor standardů, jiné směřování energie a pozornosti, než běžné směřování k marnosti ega a světským požitkům. Člověk obětuje materiální nebo egocentrické zisky pro duchovní pokrok, kdy se dočasné poddává stálému a to, co má skutečnou hodnotu se upřednostňuje před pustými iluzemi. Měřítka, užitečné pro přijetí rozhodnutí – představit si sebe na smrtelné posteli a zeptat se: „Jaká rozhodnutí bych chtěl mít v duši v tomto čase?“

Díky duchovním pozorováním (prověřit je může kdokoliv) přesně víme, že vědomí neztrácí ani na chvíli přehled o životě; vše se počítá, za vše se musí nést odpovědnost, nic nezůstane nezapomenuto a nezapsáno. Toto odpovídá zkušenosti mnoha století a moudrosti různých lidských kultur a zní to ve všech náboženských a duchovních učeních.

V praxi člověk překračuje negativní jednoduše výběrem jeho opaku. Při pokročilé vnitřní disciplíně, která je výsledkem vášnivého dodržování vytyčené cesty,

negativní výběr přestane být možným. My všichni se stáváme uvědomělými odmítači, když děláme tlustou čáru a stanovíme hranice. Děje se to téměř automaticky, jako důsledek výběru duchovních cílů, kterých si ceníme ze všeho nejvíce na světě.

POSLOUCHEJTE SE

Duchovní názory nejsou celkově ve společnosti moc populární. Není dobré nutit jiným svůj názor. Propagovat něco je nejlepší osobním příkladem a ne vnučováním a vyhrožováním násilím. Máme na jiné vliv sami o sobě, ne tím, co říkáme nebo co máme. Ze sociologického úhlu pohledu, sdělovat názory, které se rozcházejí s většinovým míněním, může být chvályhodným, ale vede to ke konfliktům, vtahování se do sporů a narušení světové harmonie. Následování „blahých cílů“ – role sociálního i politického reformátora, činnost, odlišná od věcí hledajícího osvícení. Může se zdát, že chvályhodná činnost zasluhuje soucítění a podporu, při tom ale ona určuje uvědomění si osobnosti, stanovuje vnitřní hranice i tvrdě zadaný kurz. Ponoření se do světských problémů je rozkoší, které se musí hledající osvícení vzdát.

Každý člověk má svoji karmu a předurčení, které musí realizovat, a je dobré neplést si tyto mise. Svatí v minulosti, následující duchovní motivace, opravdu za sebou vedli lidstvo, taková byla podstata jejich misí i míra jejich duchovní odvahy, když riskovali i svůj fyzický život. Společně tito sociální svatí dovedli nadchnout celé národy a kultury, a svým veřejným způsobem života sloužili celému lidstvu po celá staletí.

Vliv duchovního učedníka, žijícího privátním životem, je skromnější, ale neméně důležitý a také je ku prospěchu celého lidstva. Sociální svatí přinášejí duchovní povznesení veřejnými akcemi a osobním příkladem. Oddaní slouží stejnému cíli, i když se rozvíjejí vnitřně. Libovolné zvýšení jejich vědomí má vliv na vědomí celého lidstva, ač to na první pohled není vidět, ale je to zřejmé z duchovního pozorování. Kalibrovaná úroveň vědomí lidstva – je společný ukazatel stádií evoluce všech lidí, kdy vyšší úrovně jsou silnější než negativní.

Moc (síla) lásky, kterou vyzařuje vědomí jen části lidstva, zcela vyrovnává negativitu celého lidstva. 78% obyvatelstva světa se neustále nachází v negativní zóně, pod kalibrační úrovní 200, pouze 4% dosáhly kalibrační úrovně Lásky s hodnotou 500 ale pouze 0,4% dosáhlo úrovně Radosti, s hodnotou 540. Proto každá myšlenka o lásce a soucítu vyrovnává množství negativních myšlenek jiných lidí. Měníme svět. Ne svými slovy, ale důsledky toho, čím se stáváme. Proto každý duchovní učedník slouží světu.

OBYČEJNÝ ŽIVOT

Smysl se určuje kontextem, který stimuluje motivaci. Motivace charakterizuje duchovní hodnotu. Zasvětit svoji činnost službě lásce a životu – znamená posvětit je a převrátit motivaci z egoistické na nesobeckou. Vyšší třídu definujeme jako oddanost nejvyšším standardům. Každá činnost může být nazírána jako možnost blahoslavit Boha čistotou konání. Veškeré fyzické úkoly i práce mohou být složkami vkladu člověka pro rozkvět světa. I ty nejmenší úkoly se mohou ukázat jako prospěšné obecnému blahu, a pokud jsou nazírány v takovém světle, potom se práce stává ušlechtilou.

To, jaký kontext dáme životu, může přinášet buď radost, nebo lítost. Lakota se zaměřuje štědrostí. Pokud vaše úsilí přináší užitek jiným, tím lépe. Každý má možnost připojit se ke světu harmonie a krásy, projevující dobrotu k druhým a tak podporovat lidského ducha. To, co se nesobecky dává životu, vrací se nám zpět, protože i my jsme součástí tohoto života. Každý dar se vrací k darujícímu. To, čeho si vážíme u druhých, toho si vážíme i v sobě.

VYJÍMEČNÝ ŽIVOT

Budme realisté. Musíme počítat s tím, že rozhodnutí zasvětit život dosažení osvícení je neobvyklé a v naší společnosti relativně málo časté. Cíl společnosti jako celku je dosáhnout světského úspěchu, ale cílem osvícení je překročit světské. Je důležité mít na paměti, že svět funguje v omezeném newtonovském paradigmatu lineární vazby příčina – následek, ve kterém převládá určité vědomí „reálného“. Duchovnost je založena na neviditelné realitě a oblasti non-duality a proto se může zdát být nereálnou nebo, v lepším případě, zvláštní v běžném světě.

Pro přesvědčeného realistu, který se opírá o materiální redukcionismus a měřitelné, konkrétní „výsledky“, jsou hodnoty jedinců jdoucích po cestě duchovního rozvoje nezajímavé, prchavé a podezřelé. Proto se úrovně Rozumu a Logiky, čtyřsté úrovně škály, dominantní v naší společnosti, dívají na hodnoty a motivaci pětistých úrovní skepticky a odmítají realitu všech úrovní nad 600.

Většina lidí se obyčejně domnívá, že duchovnost a náboženství (pletou si je navzájem) jsou spojeny se „správným“ a „nesprávným“. Společnost je zamořena moralistickými protiklady dobra a zla, což je důvodem vzniku celé plejády sociálních institucí. Jsou to zákony, věznice, vládní nařízení, daně, finance, soudy, policie, armáda, politika, války.

Naproti tomu v čistě duchovní organizaci neexistuje autoritativní struktura, nemají budovy a majetek, nemají úředníky, bohatství, dobro ani peníze, snaží se nevnucovat nikomu svoje názory a nezapojovat se do řešení veřejných problémů. Ve skutečnosti duchovní organizace nedělají veřejná prohlášení a pracují výhradně díky dobrovolné podpoře duchovních principů. Nekážou, nemají nájemné pracovní síly, jsou mezi nimi jen dobrovolní pomocníci. Nemají dluhy, povinnosti ani finanční investice, proto jsou skutečně duchovní „ve světě, ale ne mimo svět“. Duchovnost nehledá vděčnost ale ani nepřijímá obvinění.

Mezi příklady takových nejlepších skupin v současné společnosti patří takzvané programy „dvanáct stupňů“, jediná jejich moc se probouzí jejich duchovní čistotou a rozvíjí se natolik, že zbavují lidstvo mnoha strádání. Takové skupiny se kalibrují na úrovni 540, úrovni Radosti.

„Výjimečný život“ se stává takovým díky kontextu i smyslu a proto výběr zadává hierarchii hodnot, která určuje veškeré dění. Rozdíl mezi výjimečným a běžným životem je v kontextu. Cena lásky je vyšší než výhoda – již toto je podstatná změna světonázoru, která mění život.

Když lidé najdou inspiraci pro duchovní cestu a plně se jí oddají, celý jejich život se může velmi zásadně změnit. Mnozí z nich najednou odejdou ze zaměstnání,

ukončí kariéru, opustí rodinu a přátele a často odcházejí do opuštěných míst. Rodina i přátelé takové změny přijímají s úzkostí a hledají pravděpodobná psychologická vysvětlení. V běžném světě obyčejní lidé neopouštějí svoje místo, nezahazují vše za hlavu, aby našli Boha. Duchovní hledající neodpovídají světskému očekávání svojí připraveností vzdát se všeho, aby mohli následovat svůj neviditelný vnitřní hlas. Právě proto, že jsou cíle duchovního člověka neviditelné, běžnému světu se zdá, že se zbláznil nebo se snaží „dostat mimo realitu“.

Rodiny i přátelé se mohou zlobit a urazit se pro zdánlivé zničení všeho dosaženého i odmítnutí těch cílů, za kterými se žene svět. Vzdání se privilegií, peněz, moci i postavení se zdá být vyzývavým a dokonce až urážlivým. Mnozí zasvěcenci přijímají podobný nematerialistický způsob života, který se dřívějším známým jeví jako „odmítnutí odpovědnosti“.

DUCHOVNÍ SKUPINY

Vstup do duchovní skupiny nebo organizace – je individuální volba, podmíněný mnoha faktory ze současnosti i z minulosti. Nejdůležitější z nich je kalibrační úroveň vědomí skupiny nebo organizace a jejich vedoucích. Tradičně „milost guru“ – je vnitřním zdrojem síly duchovních učení, odpovídající kalibrační úrovni vědomí. Z tohoto důvodu jsou kalibrační úrovně zakladatele učení i samotného učení principiální. Nelze ale důležitost tohoto zveličovat.

Pracovitost a entuziasmus nemohou zaměnit pravdu; nezamění ji ani víra tisíců a dokonce ani milionů následovníků. Duchovní vhled – řídký dar, obyčejně se neprojevuje, dokud se neotevře duchovní zrak, „třetí oko“. Do té doby libovolný duchovní hledající, jak by se horlivě nesnažil, může být lehce ošizen. Kdyby samozvanci v duchovnosti nebyli natolik impozantními, charismatickými, důvěryhodnými i přesvědčivými, neměli by následovníky. Je třeba být expertem nebo alespoň mít velmi rozvinuté vědomí, aby bylo možné pochopit rozdíl. Takové duchovní omyly jsou vyvolány tím, že falešní gurové se mýlí v kontextu, ale kontext přesahuje omezené vnímání zasvěcence.

Erudice také negarantuje pravdu. Existují vynikající učitelé, kteří mají, jak vyplývá z výzkumu, v nerovnováze srdeční čakru. Na druhé straně, láskyplní učitelé, „štědrá srdce“, kteří mají uzavřenu čakru „třetího oka“ nebo korunovou čakru, vedou následovníky po falešné cestě, k možná nejmučivějšímu lidskému prožitku – duchovnímu rozčarování, které končí depresí a dokonce i sebevraždou.

TRADIČNÍ VELKÁ NÁBOŽENSTVÍ

Upozornění *caveat emptor* – „nechť je kupující obezřetným“ – se týká všech, bez výjimky. Mnohá velká světová náboženství se zrodila u primitivních kočovných kmenů a kultur. V té době většina lidí byla nevědomá. Na nevědomé lidi lze snadno udělat dojem a ovlivnit je, hlavně strachem a pověrami a oni jsou náchylní myslet antropomorfními termíny. V té době byly hojně rozvíjeny kultury. Věda neexistovala, proto se mnohé přírodní jevy připisovaly nadpřirozeným silám. Aby bylo možné na ně nějak působit, používaly se amulety, části těla živočichů, kameny, sošky, magické zvuky a symboly. Lidé se klaněli místům na zemi i přírodním jevům, horám i sopkám,

ale také posvátným půdám nebo „svatým“ místům a ruinám.

„Bohové“ nesli odpovědnost za velké přírodní katastrofy. Sucha, potopy, zemětřesení, zatmění Slunce, rozložení hvězd – toto vše bylo naplňováno nadpřirozeným smyslem, všemu se připisovaly magické síly. Lidé ctili zvířata a jejich duchy. Široce byl rozšířen animismus. Ve všem byli přítomni „duchové“. Proto bylo velmi populární „vzývání duchů“. Ceněna byla posvátná narkotika, čáry, zaklínadla, trans, zaklínání a přinášení obětí. Myslelo se, že rozhněvané bohy lze uklidnit, když se lidé budou mořit hladem, sami sebe bičovat, obětovat zvířata, mrzačit lidi, hrát si s nebezpečnými zvířaty a hady, ležet na posteli s hřeby, umrtvovat tělo, žít v nemocech i ve „svaté“ bídě, provádět rituální mučení a zabíjet zvířata, ptáky i panny.

Právě z takové kultury – bažiny násilí a neznalosti – často vznikalo i náboženství. Proč se myslelo, že se Bohu bude líbit prolitá krev zvířat nebo smrt panen? Nelze to pochopit, pokud si neuvědomíme, že takové kultury věřily a vzývaly úplně opak Boha. Takové silné pozměnění pravdy – je projekce temné strany ega. Tito negativní „bohové“ byli ve skutečnosti bohy malomyslnosti, ztělesněním pomsty, závisti, zloby, trestu, odsouzení, hněvu, destrukce; svrhávali duše do hlubin Pekla, kosili celé národy morem, hladem, potopami, požáry a bouřemi.

Náboženství zrozené v takovém bahně negativismu má sklony zvýrazňovat a soustřeďovat se na negativní energii Pekla, trestu a pomsty a využít je jako omluvu pro všechny formy krutosti, války, zabíjení, pronásledování, tresty, upalování na hranici, vyhnanství, věznění, odsekávání rukou.

Všechno se to mělo za svaté, protože strádání ve všech možných formách dělalo člověka božským. Proto se tolerovalo zabíjení nevěrných a konflikty se považovaly za nutné. Vždy bylo možné nalézt racionální příčiny, aby bylo možné vzpomenout na minulou kulturní křivdu, a to jakoby omlouvalo válčení po dobu mnoha století a pokolení.

V sevření takového negativismu se náboženství stalo nejhrůznějším utlačovatelem společnosti, využívajícím bláznivou nespravedlnost a krutost. Kultura přežívající v jedu malomyslnosti, očekává a projektuje na boha hrozbu, krutost i zuřivost. Záměna Nebeského Boha „bohy pekla“ je duchovní omyl, natolik veliký a tragický, že jeho rozměr a vážnost důsledků pro člověka jsou prakticky nepředstavitelné.

Velikost a rozsah utrpení lidstva se mi jednou ukázaly, v dřívější fázi mého života, šokovalo mě to. Během okamžiku se ze mě stal ateista. Víra v Boha jako tvůrce takových hrůz byla pro mě nepředstavitelná. Až po mnoha letech jsem pochopil, že omyl byl v přisuzování vlastností ega Bohu. Když se ohlédnu zpět, není těžké pochopit, že je ateismus pouhým odmítáním falešných bohů lidstva. Duchovní intuice mi napovídala: skutečný Bůh musí být přesným opakem toho, o kom hovoří náboženství. Intuitivní chápání se později potvrdilo – zjevení a záře Božství ve vědomí setřelo zbytky takových absurdních přesvědčení.

Je snadné uvidět, když si prohlédneme Mapu Vědomí, že historičtí zlí „bohové“ jsou kalibrování mnohem nižší úrovní než je 200 a proto nemají integritu, nacházejí se v oblasti lži a ne pravdy. Na škále se „Bůh“ v představě negativních energetických

polí popisuje jako lhostejný, mstivý, trestající, odsuzující, neodpouštějící a pohrdavý. (Bůh pohrdá všemi hříšníky). Jsou to bohové nenávisti, kterou lidstvo ospravedlňovalo své krutosti a barbarství po mnoho staletí.

Samozřejmě, že historie civilizace, nejméně za posledních pět tisíc let je konstantní noční můrou, která dosáhla svého vrcholu v minulém století, v porážení a usmrcování milionů lidí. Nedorozumění mezi démony a bohy přineslo obrovské a nesmírně vážné důsledky pro lidstvo.

Dokonce i v takové historické situaci byli lidé, kteří dosáhli vysokého duchovního rozvoje, kteří protestovali proti ničení, ale společnost je brzy prohlásila za nepřátele, kteří musí být umlčeni. Ve slepé společnosti, ten, kdo odporuje ostatním, kdo ještě může stále vidět světlo, je obviňován z nedostatku vlastenectví, nebo ničitelem nebo bláznem, nebo zbabělcem, a jistě hrozbu pro status quo. Odmítnutí dodržovat veřejné omyly je vnímáno jako nebezpečná podvratná činnost.

V historii několik zasvěcenců, kteří prožili vyšší stavy vědomí nebo osvětlení, nazývali mystiky, často je považovali za heretiky, věznili je, exkomunikovali nebo upalovali na hranicích. Jejich učení ohrožovalo mocenské struktury založené na duchovní chybě. Vládě viny, hříchu a strachu hrozil Bůh nekonečného milosrdenství, soucitu a bezpodmínečné lásky. Doposud se lidem nedaří pochopit, že Pravda přináší mír a Lež – strach. Na tomto základě je snadné uvidět rozdíl.

Na konci osmdesátých let minulého století úroveň lidského vědomí nakonec poskočila nahoru z hodnoty 190, na které byla po mnoho staletí, a překročila velmi důležitou a kritickou hranici 200, úroveň integrity a dosáhla současnou úroveň – 207. Tato vysoká úroveň vědomí již neakceptuje krutost a nenávist, a velká část společnosti, včetně církve, nepodporuje hřích a strach. Teď se mluví o bohu lásky. Současný papež protestuje proti zabíjení, popravám inkvizici a proti selhání společnosti chránit nevinné a utlačované.

Stejně jako příchod jara, se blíží i nová éra v chápání Boha člověkem. Nyní je úroveň lidského vědomí dostatečně vysoká, aby bylo možné rozpoznat pravdu Boží lásky, a ne uctívat Boha viny a nenávisti.

Lidstvo stojí na prahu největšího probuzení; Možná to je skutečná podstata Kristova druhého příchodu, jak je předpovězeno v Písmu. Civilizace téměř zničila sama sebe pomocí atomových zbraní ještě před tím, než „dosáhla dna“ a znovu se obrátila ke světlu. Zkreslení duchovní pravdy na její přesný opak může dojít pouze v případě, že úroveň vědomí lidstva je nižší než 200, ale začíná se uzdravovat, když převažující úroveň vědomí překročí hranici Pravdy a Integrity 200.

Teprve v posledních letech lidstvo přijalo milost rozlišení pravdy a omylu. Gilotina již neslouží jako symbol svobody, rovnosti a bratrství – teď v ní vidí to, co skutečně je. Společnost musí řešit více morálních dilemat, která vznikají v důsledku kolize přívrženců starých bohů s novými paradigmaty reality. Nyní se objevují takové paradoxy jako ateisté, bránící u soudu Bohem dané právo na svobodu, slíbené jim Ústavou a Listinou práv a svobod, která říká, že práva a svobody vychází ze skutečnosti, že Bůh stvořil všechny sobě rovnými.

Na úrovni mírně nad 200 je Bůh vnímán jako ztělesnění spravedlnosti, rovnosti a svobody. Nakonec se stává laskavým a přátelským. A nyní se to, že je možné se skutečně do Ráje dostat, jeví jako známá realita a nové naděje vyplývají ze slepého zoufalství lidstva, po celé generace žijícího v beznaději. Lidstvo vstupuje na cestu k znovuzrození, a Bůh Radosti přichází místo boha strachu a teroru.

V souladu s tím, jak se zvyšuje hladina vědomí lidstva, přicházejí automaticky velké proměny v převládajících postojích a životních stylech. Negativní se postupně stává stále méně a méně atraktivním, přijatelným a přesvědčivým. Nenávist, pomsta, arogance a pokrytectví má stále méně příznivců. Nyní je zřejmé, že represivní opatření vedou k velmi nepříjemným důsledkům; nerovnost a nespravedlnost je stále obtížnější racionalizovat. Vzávat bývalé staré negativní bohy už není v módě, a je to nepřesvědčivé a tyto extrémní již nejsou vnímány jako přijatelné a přiměřené.

Hřích je nahrazen odpovědností, mstivá morálka – etikou, odsouzení – porozuměním. Pojmy „dobra“ a „zla“ jsou relativní, kontext postupně získává více definitivní tvar a je vnímán jako pozitivní faktor. Celková racionalita začíná nahrazovat masovou hysterii, a populaci není tak snadné získat pro propagandu násilí.

I když se ve většině západního světa již šíří takový rozvoj vědomí, zůstávají na celém světě území, kde stále dominují staří bohové. Tam náboženské války a jejich političtí příznivci i nadále pokračují v hledání duchovní pravdy a v podporování agresivních střetů a válek.

Nejzajímavější je, že za závoj nevědomosti, zahalujícím takové kultury, nyní pronikají prostředky elektronické komunikace, které překonávají politické hranice. Kdo by si pomyslel, že zlo ztratí přitažlivost díky tranzistoru?

Poselství pravdy a svobody v naší době může snadno obdržet prakticky každý. Tyranie je bezmocná před příchodem Internetu. Informace se stává nejmocnějším nástrojem od chvíle, kdy Gutenberg vynalezl tiskařský lis.

Díky svobodě komunikace se celé lidstvo, nakonec, sjednotilo do rodící se svobody a bratrství. Různé „jazyky“, dělící ho na nepřátelské skupiny se nyní shromáždily do společného jazyka, srozumitelného i dětem.

Vznik nového paradigmatu reality se odráží v nedávném celkem náhlém pádu totalitního ateistického komunismu v bývalém Sovětském svazu a Východní Evropě. Jeho zmizení ve zbytku světa je nevyhnutelné a zaručené svobodou komunikací a ekonomickou nutností. Komunismus v Sovětském svazu padl bez jediného výstřelu. On byl „poražen“ ne ve „válce proti zlu“, ale díky vzniku jejího opaku. Evoluce neprobíhá díky zničení negativního, ale díky výběru a rozvíjení pozitivního. To ukazuje i mírová dohoda Severní a Jižní Korey.

Ve vědeckém světě v posledních letech minulého století také došlo k výrazným změnám. Předchozí slepota vědy ji omezovala deterministickým materialismem Newtonova lineárního paradigmatu reality, který zastavoval vědecké poznání, nutil jej, aby se zastavilo na úrovni vědomí, kalibrační úrovně 499. To je úroveň

Newtona, Einsteina, Freuda a všech ostatních velkých myslitelů a vědců. Informace, kterou nelze vysvětlit integrálním počtem byla ignorována jako „chaotická“ a vycházející za rámec sféry vědeckého bádání.

Vzhledem k tomu, že celý život a jemu vlastní procesy jsou nelineární, jakékoliv takové podobné znalosti a realita byly daleko za hranicí paradigmatu možného z hlediska klasické vědy. Vše se dramaticky změnilo po objevu **teorie chaosu**, neboli **nelineární dynamiky**, která otevřela celý život studiu. Objevil se most, který podporuje porozumění mezi vědou a duchovností díky přehlednosti, která je dána Kalibrační mapou Vědomí.

Věda se rozhodla, že vše co nelze definovat a změřit („reálnost v měření“), je nereálné a je výplodem představivosti. Proto věda znehodnotila všechny seriózní výzkumy a studium lidských hodnot: lásky, soucitu, krásy, odpuštění, inspirace, důvěry, sympatie, věrnosti, vděčnosti, naděje a štěstí. Jinými slovy, všeho, co tvoří jádro a reálnost lidské existence a motivace.

Věda také nemůže pochopit význam jemného a nehmotného. Nicméně, je to nejlepší nástroj, který až dosud měl člověk k dispozici k posouzení a řízení fyzického světa. To, že je ohraničený – není nedostatek, ale pouhé určení rozsahu jeho využitelnosti. Ve skutečnosti znát své hranice – je znamením síly, nikoliv slabosti.

Důležitým prvkem v teorii chaosu je otevření takzvaných „polí přitažlivosti“. Potvrzují, že za tím, co se zdá být nevysvětlitelné, chaotické a náhodnými událostmi, je ve skutečnosti skryté energetické pole, schéma kterého má vliv na objevení se „stochastických“ nebo náhodných dat. Tato schémata jsou rozlišitelná vlivem přírodních jevů, které se zdají být nesmyslné nebo nesrozumitelné, ale vysvětlují globální a lokální změny v prostředí, v projevech počasí, stejně jako i samotný tlukot lidského srdce.

Nevysvětlitelné zůstává nepředvídatelným, ale stává se pochopitelným. Hierarchické úrovně duchovní reality jsou nyní ověřitelné a prozkoumatelné; jsou to především neviditelné oblasti, jejichž důležitost by nikdo ani nepředpokládal. To, že veškeré lidské chování a přesvědčení řídí úrovně vědomí a skrytá pole přitažlivosti – je pochopení, které vrhá světlo na pozadí chování lidstva v celé jeho historii.

Kalibrovaná úroveň vědomí každé kultury, národa, skupiny, organizace nebo osoby představuje předvídatelný rozsah očekávaných postojů, myšlenek, pocitů a idejí. Podobně jako ptačí hejna, sledující neviditelnou cestu, vzory chování celých segmentů společnosti jsou otevřené pro učení a poznávání. Lidstvo může přijmout pouze to paradigma reality, která je v jeho mantinelech, nebo nevychází daleko za ně; mantinely se určují vnitřním kalibrovaným polem vědomí.

Tato neviditelná energetická pole se šíří mimo čas a prostor a jsou všude: v každém historickém období, po celou dobu kolem každého. Podobá se to rádiu, každý člověk se ladí na myšlenkové pole své úrovně vědomí. Například ti, kteří se nacházejí na třístých úrovních vibrují zcela jinak, než ti, co se nacházejí na čtyřstých úrovních. Každá úroveň obvykle popírá realitu existence jiných úrovní.

Například na úrovni 190 mocným motivačním faktorem je pýcha – vzpomeňme si na hitlerovské Německo. Pýcha se stává omluvou, nástrojem i vrcholem splnění tužeb.

Naopak na čtyřstých úrovních převládají racionalita, logika a vědecké informace. Teprve když vědomí dosáhne pětistých úrovní, láska a soucit získávají skutečný smysl, stávají se skutečností nebo základem chování.

Konflikt mezi různými úrovněmi energetických polí vyvolává třídní rozdíly a střety sociálních skupin, se všemi svými politickými postoji. Kyvadlo veřejného mínění se obvykle houpe z jednoho extrému do druhého, vládnoucí skupina se snaží zbavit názorů, které se liší od převládajících idejí a víry. Na vyšších úrovních jsou konflikty řešeny prostřednictvím pochopení, soucitu a porozumění, a na nižších se konflikty řeší spory, popravami a válkami.

Až dosud si nikdo nevšiml, že lidstvo se vynořilo z temnoty a neznalosti minulosti vstříc k nadějím a perspektivám Světla, a neuvědomil si obrovské změny, která nese tato událost.

Přechod z úrovně 190 na 207 – je největší a nejvýznamnější událost v celé lidské historii.

Je příznačné, že se to stalo v tichosti, bez dalších okolků a za hranicemi vnímání.

Jeho pravděpodobnost stejně jako osud člověka se předpovídal zjevením se lidstvu význačných Avatarů.

Nekonečná síla Božství svítí skrze úrovně vědomí, jako sluneční světlo v lese. Podporuje veškerý život. Zbavené síly Světla, se vědomí vrací k dočasné iluzorní záměně – síle. Síla je omezená, ale moc je neomezená. Z tohoto důvodu je konec nevyhnutelný; síla (násilí) nemůže zvítězit nad mocí, a bez podpory moci síla ze své podstaty vysychá a končí.

Přidáním k celkovému rozsahu znalostí o nelineární non-duální realitě se stává naprosto jasné, že nejrozsáhlejší a radikálně vědecké

prohlášení o světě je, kupodivu

– Gloria in Excelsis Deo –

Následující část: [Kapitola 6. Završení ega](#)